

ВДЯЧНІСТЬ

«Не самим хлібом житиме людина, але кожним словом, що виходить з Божих уст»
(Матв. 4:4).

500 ЛІТ
РЕФОРМАЦІЇ

ВІЧНИЙ СКАРБ

№ 10 Жовтень 2017

Щомісячна християнська газета

www.lifefsource.com.ua

Осень и плод

Лето прощальную песню пропело,
Осень-хозяйка на смену пришла
И в золотистый наряд приодела
Все: и леса, и поля, и луга.

Солнышко меньше тепла излучает,
Небо тускнеет у нас на глазах,
Птицы родные края покидают,
Виден их клин высоко в небесах.

Нива богатая снова созрела,
В яркие краски оделись плоды –
Осень к нам в гости пришла и сумела
Преподнести вновь подарки свои.

Так же и в жизни: к нам некогда осень
Лету неслышно на смену придет.
Каждый сегодня пускай себя спросит:
«Что осень жизни моей принесет?»

Пусть уж так ласково солнце не греет,
Пусть пожелтеет вся жизни листва...
В сердце богатая нива пусть зреет,
Чтоб пред Творцом не предстать
без плода.

Е. Бехштедт

Даруйте

Даруйте людям щире слово,
Свою підтримку і любов –
І ви побачите, як скоро
Повернеться воно вам знов.

Даруйте радість і надію,
Бо Сам Спаситель просить вас!
Підтримайте найменшу віру –
Вона ж зросте й підніме вас!

Даруйте світло серед ночі,
Бо наш Христос є серед нас,
І тишу, коли грім гуркоче...
Хай Божий мир огорне вас!

Відкрийте серце Богові назустріч,
Хай там Він сяде на престолі!
Гріху ж ви дайте сильну відсіч –
І вас Господь звільнить з неволі!

Хай серце пісню заспіває
І з уст полине лиш хвала!
Бо Бога іншого немає,
Котрий за нас віддав життя!

Олена Коберник

ПІДКОРІТЬСЯ БОГУ

Підкоритися Богу? Цей заклик, напевно, комусь видається дивним. Та є випадки, коли це необхідно. Людина може тримати образу на Бога за свої страждання та страждання своїх близьких.

Від дня гріхопадіння страждання є невід'ємною частиною людського життя. Ніхто не може його уникнути. Усе хороше приходиться до нас через біль і страждання. Народження нового життя супроводжується болем і в матері, і в дитини. Високі спортивні досягнення є результатом виснажливих тренувань, часто також супроводжуються болем. Найкращі шедеври творів мистецтва створюються в незбагненних муках творчості. Доброта, милосердя, співчуття неможливі без самозречення, здатності відчувати чужий біль. Наше життя наповниться сенсом тільки в тому разі, якщо ми погодимося прийняти неминучі страждання на шляху до мети.

Філософ Карл Юнг одного разу сказав: «Подивіться на хрест Ісуса Христа – це найважливіше... Людина повинна вирішити проблему страждання. Східна людина хоче позбутися страждань, відкинувши їх. Західна людина намагається вгамувати страждання за допомогою наркотиків. Але страждання потрібно подолати, і ми долаємо їх тільки тоді, коли несемо. Цього ми навчаємося в Христа».

Прийняття хреста і є істинним життям, за словами Ісуса. Через Свої страждання і смерть на хресті Ісус дарував нам спасіння й життя вічне. А нам Він каже: «Коли хто хоче йти за Мною, хай зречеться самого себе, візьме свій хрест і йде за Мною» (Матв. 16:24). Узяти свій хрест – означає змиритися з тією часткою страждань, болю, проблем, яка випала на нашу долю. І не тільки змиритися, а й прийняти переживання як покладену на нас честь уподібнитися до Самого Бога!

Господь не дає нам випробувань понад наші сили.

Пам'ятаю, коли мені було років вісім, ми з товаришами грали на вулиці, і я промочив ноги. Була пізня осінь, холодна погода, але додому я не пішов і так, з мокрими ногами бігав і грав ще кілька годин, а потім грівся біля батареї в під'їзді. Невдовзі після цього почали боліти суглоби, особливо коліна. Мама натирала мене зігріваюною маззю, але нічого не допомагало. Болі посилювалися, з кожним днем було дедалі важче пересуватися. Потім я потрапив до лікарні, де пролежав більше місяця. Потім ще до однієї... У перервах між лікуванням у лікарнях я сидів удома і з заздирною дивився у вікно, спостерігаючи за тим, як хлопці у дворі грають у футбол, бігають і сміються. А я й досі ледве міг ходити.

Зате в мене з'явилось дуже багато часу для читання та роздумів. Я тоді вже багато чого знав про Бога з розповідей бабусі. Вона говорила, що Господь – наш Творець, що Він усіх людей любить.

Твердила, що й мене Бог любить. Та оскільки тиждень за тижнем я хворів і не одужував, мені дедалі важче було в це повірити. Пам'ятаю, одного разу я навіть заплакав від образи й почав дорікати Богові. Удома на той момент нікого не було, і я вигукував: «Бабуся обманює, Ти не любиш мене. Ти – жорстокий і злий!»

Та минув час, і Бог зцілив мене. Сьогодні, озираючись назад, я вдячний Богові за пережитий у дитинстві досвід. Власне, якби тоді зі мною цього не сталося, навіряд чи я був би сьогодні християнином.

Коли трапляється нещастя, люди намагаються зрозуміти, чому це з ними сталося. За що спіткала тяжка хвороба? Чи через що сталася автомобільна катастрофа? Чому помирають близькі люди? У багатьох наших проблем є досить очевидні причини. Наприклад, більшість автокатастроф трапляється з вини нетверезих водіїв. Але є не менше трагедій, причини котрих ми не можемо збагнути. Чи не означає це, що в них немає ніякого значення для нас?

Святе Письмо відкриває нам погляд Ісуса Христа на страждання. І він спрямований не назад, як наш, у пошуках причини, а вперед, аби вказати мету. Для того щоб спасти людство, щоб повернути нам життя вічне, Бог постраждав Сам і часом допускає страждання в нашому житті. Він змушений це робити. Адже друг, який рятує вас від падіння, теж може завдати вам болю, різко відштовхнувши від краю прірви. Якщо він цього не зробить, ви розіб'єтесь. Та Бог не зупиняє нас силою на шляху до загибелі, а до останнього подиху нашого робить усе, щоб ми усвідомили, де ми є й куди йдемо, і зробили правильний вибір.

Усе, що відбувається в нашому житті, має значення. Для чогось Господь допускає ту чи іншу подію, навіть смерть (хоча це лише тимчасовий сон до дня воскресіння під час Другого приходу Христа). Бог, Котрий створив людину для вічного життя, робить усе можливе, щоб кожен з нас став спадкоємцем Небесного Царства. І якщо втрата близьких спонукає людину змиритися перед Богом і прагнути вічного життя, то Господь допускає цю смерть.

Одна з поширених причин образи на Бога – нерозуміння того, що відбувається. Віруюча людина вважає себе вибраною і знає, що Бог любить її. Та раптом трапляється нещастя, катастрофа, і все – людина, навіть глибоко віруюча, стає дезорієнтованою. Вона не одразу може зрозуміти, що їй робити, і, мов сліпе кошеня, кидається в різні боки в пошуках виходу. Вона благає Бога про допомогу й очікує, що Господь вкаже напрямок, у якому їй потрібно рухатися. Так солдати на полі бою чекають, що командир у важкій ситуації дасть їм вказівки, як діяти, щоб виграти бій, а не зазнати поразки. Та якщо віруюча людина, яка вважає Бога своїм

дороговказом, чомусь не чує відповіді на свій відчайдушний заклик, то вона відчуває себе покинутою й може вирішити, що Бог її зрадив.

Але ж мовчання Бога – це теж відповідь! Можливо, Бог цим дає зрозуміти, що людина може пройти цей відрізок життя сама, без Його підтримки. Так, їй буде важко, потрібно буде зібрати всі сили, але Господь знає, що вона впорається й у кінці шляху стане кращою, чистішою, сильнішою. І багато чого навчиться.

Якщо ви ображені на Бога, якщо страждаєте й не розумієте, чому деякі події відбуваються у вашому житті, підкоріться Йому. Милість Божа виявляється саме в тому, що зараз із вами відбувається! Як би дивно це не звучало. Настане день, коли ви дякуватимете Богові за страждання, які випали на вашу долю. Зверніться до Господа в молитві, скажіть Йому про своє рішення пробачити Його. І просіть про дар прощення.

Володимир Аксьонов

Як прощати?

«Бути християнином – означає прощати те, що неможливо просити, тому що Бог простив тебе за це» (К. Льюїс).

Звичайно, одна справа – говорити, що треба прощати, а інша – чинити так. Багато людей зазнали страшних образ від тих, хто навіть не розкаюється у своїх вчинках. Як християни, ми повинні прощати, але здебільшого це не так і просто. Як же нам навчитися прощати? Є тільки одна відповідь: наповнитися благодаттю. Благодать – це незаслужена милість Христа. Ми навчимося прощати тільки тоді, коли зрозуміємо, як Бог простив нас. Благодать, через яку ми отримали від Господа прощення, – це та ж благодать, яка здатна допомогти нам прощати інших людей.

1 ЖОВТНЯ – МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ ЛЮДЕЙ ПОХИЛОГО ВІКУ

Це відносно нове свято виникло наприкінці ХХ століття. Уперше День людей похилого віку почали святкувати в скандинавських країнах Європи, потім ця традиція закорінилася в Америці, а з кінця 80-х років – поширилася в усьому світі. Остаточно Міжнародний день людей похилого віку проголосила Генеральна Асамблея ООН 1990 року.

Давні ацтеки називали людей віком за 60 років «народною вартою» або «істинними виправниками», маючи на увазі їхній багатий життєвий досвід, мудрість та інші сильні риси характеру.

Цього дня редакція газети «Вічний Скарб» вітає всіх літніх людей нашої країни. Ваше життя в минулому було сповнене різноманітних випробувань, завдяки яким ви здобули і досвід, і мудрість, і щире віру. Молодість не вірить у старість, проте є частиною реального життя. Саме мудра, досвідчена «старість» може передати молодому поколінню життєві цінності, які навіть із часом не втратять свого значення, і вказати правильний напрям шляху.

Ми бажаємо вам, дорогі наші бабусі й дідусі, міцного здоров'я! Залишайтеся бадьорими й веселими. Нехай не буде у вашому житті негараздів, печалей, сліз і переживань. Нехай молоді люди виявляють до вас щире повагу й турботу. Залишайтеся в душі завжди молодими, зберігайте радість і оптимізм, даруйте гарний настрій усім довкола. Бажаємо, щоб мир і спокій перебували у вашому домі. Нехай благословить вас Господь!

Ходит наша бабушка, палочкой стуча,
Говорю я бабушке: «Позову врача,
От его лекарства станешь ты здорова,
Будет чуть-чуть горько, что же тут такого?»

Ты потерпишь чуточку, а уедет врач –
Мы с тобою, бабушка, поиграем в мяч.
Будем бегать, бабушка, прыгать высоко,
Видишь, как я прыгаю, это так легко».

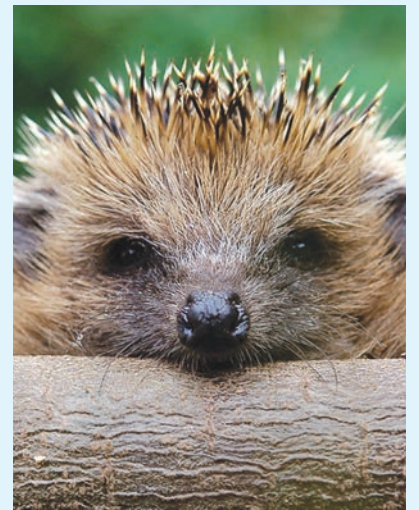
Улыбнулась бабушка: «Что мне доктора?
Я не заболела, просто я стара,
Просто очень старая, волосы седые,
Где-то потеряла я годы молодые.

Где-то за огромными, за лесами темными,
За горой высокой, за рекой глубокой.
Как туда добратесь, людям неизвестно».
Говорю я бабушке: «Вспомни это место!
Я туда поеду, поплыву, пойду,
Годы молодые я твои найду!»

Дора Хайкіна

Навіщо їжаку голки?

У мого сина Давида є їжачок на ім'я Цепуш. Їжачки – милі тваринки, у яких верхня частина тіла вкрита голками. Коли їм потрібно захищатися, їжачки піднімають свої гострі голки догори. Коли б я не намагався взяти Цепуша на руки, він завжди мене коле. Проте мій син знає, як його взяти так, щоб він не коловся. Це тому, що хлопчик проводить багато часу зі своїм маленьким другом, і Цепуш знає, що Давид дуже дружелюбний.

Деякі люди схожі на їжачків. Коли хтось наближається до них, вони відразу насторожуються. Ці люди, можливо, і не злі, але «колючі». А ви знаєте, чому вони такі? У них, напевно, були нелегкі досвіди в минулому, їм завдали болю, і вони думають, що хтось хоче ранили їх знову.

Що ж робити з людьми, схожими на їжачків: не спілкуватися? Навпаки. Ісус завжди допомагав тим, хто страждав через злість інших. Для цього знадобиться багато терпіння, іноді й вас можуть зачепити за живе. Ісус теж пережив це. Утім, немає нічого кращого, коли той, хто страждав, відповідає усмішкою на твою усмішку або дякує за те, що ти поставився до нього по-дружньому, з розумінням і був привітний. Коли ти допомагаєш тим, хто страждає із чиєїсь вини, Бог посилає зі Своєї небесної оселі втіху.

Ви знаєте людей, які страждали більше за інших і яких ніхто не любив? Це може бути ваш сусід або колега. Спробуйте зробити їхнє життя трохи щасливішим. Так, це буде нелегко, але Бог підкаже вам, як це зробити. Схиліться на коліна й попросіть, щоб Він допоміг вам принести радість у життя людини, яка страждає.

Частіше посміхайтесь!

Усмішка нічого не коштує, але багато дає. Вона збагачує тих, хто її отримує, не збіднюючи при цьому тих, хто її дарує. Вона триває мить, але в пам'яті іноді залишається назавжди. Ніхто не багатий настільки, щоб обійтися без неї, і немає такого бідняка, який не став би від неї багатшим. Вона додає щастя в домі, породжує атмосферу доброзичливості та слугує паролем для друзів.

Дейл Карнегі

ПРОФЕСІЯ ВЧИТЕЛЯ

У першу неділю жовтня в нашій країні відзначають своє професійне свято представники однієї з найважливіших професій – вчителі.

«Учитель повинен володіти максимальним авторитетом і мінімальною владою», – якось сказав Томас Сас.

Що ж важливо для професії вчителя?

- Посвячення. «Щоб бути хорошим викладачем, потрібно любити те, що викладаєш, і тих, кому викладаєш», – писав Василь Ключевський.

- Любов і співчуття. Дітей вабить до людини, яка їх любить і співчуває їм.

- Справедливість. Це основа довіри дитини до вчителя.

- Цілковита самовіддача. Навчання – важка праця. Вона вимагає часу, підготовки, а найголовніше – повної самовіддачі людини. Діти швидко відчують нестачу чогось важливого, якщо відсутня самовіддача.

- Бажання навчатися. Знання приходять з досвідом. Важливо мати постійне прагнення до розвитку та пізнання нового.

Саме цими якостями володів Ісус Христос, великий Наставник всього людства. «Навчіться від Мене, – закликає Він, – бо Я лагідний і покірний серцем, – і знайдете спокій своїм душам» (Матв. 11:29). Христос із любов'ю відкривав Божі істини. Той, Хто навчав народ, як досягти миру та щастя, дбав

і про його повсякденні потреби. Ісус завжди був готовий підтримати. Він і сьогодні готовий допомогти кожному викладачеві стати вчителем з великої літери, тим, хто з допомогою Господа зможе розвинути в собі риси характеру Христа.

Дорогі вчителі! Відкрийте свої серця Всевишньому, щоб Він благословив вас і ваші родини, дарував вам фізичне та духовне здоров'я, справжнє щастя й любов з Небес!

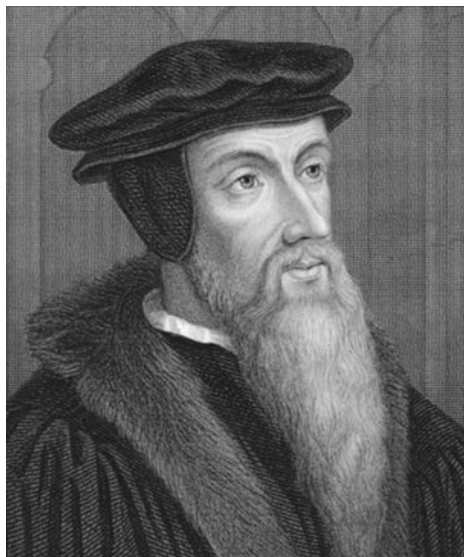
Нехай слова Мюріел Ф. Блеквелл, звернені до Господа, стануть і вашими: «Навчи мене терпіння на подальшому шляху. Підтримуй мене у виконанні завдань, довірених мені. Кожному дню мого життя надай новий вимір, щоб я дізналася, що можу зростати й далі. Навчи мене любити, як Ти любив, будуючи мости, долаючи прірви нерозуміння. Зароди в мені невичерпну жагу до знань. Підтримуй відчуття новизни, з яким я в пошуках іду до Тебе. Дай мені мужність зробити перший крок... Адже навчання – це шлях, а не місце призначення».

(НЕ) ЗВИЧАЙНА ДРУЖИНА: ІДЕЛЕТТ ДЕ БЮР-КАЛЬВІН

Нам не завжди відомі імена жінок, які стоять за успішними чоловіками, особливо якщо йдеться про чоловіків-реформаторів. Сама епоха, за невеликим винятком, залишала жінок у тіні. Проте важко повною мірою зрозуміти, яким чином Реформація проникала в домівки людей, як змінювала їхнє повсякденне життя та стосунки без участі жінок. Звертаючись до біографій дружин реформаторів, ми бачимо, що більшості добре відома Катерина фон Бора, супутниця життя Мартіна Лютера. Ким же були обрані інші лідерів Реформації? Розглянемо життя Іделетт де Бюр, дружини Жана Кальвіна. Наскільки ж вона відповідала реформаційному ідеалу дружини і чим пожертвувала заради свого видатного чоловіка?

Про походження Іделетт де Бюр відомо небагато. Як встановили дослідники, вона народилася в заможній родині, яка вже довгий час жила в невеликому містечку Вламінк, розташованому в провінції Нідерландів Гельдерланд. Приблизним роком народження прийнято вважати 1505 рік. У 1525 році вона вийшла заміж за анабаптистського пастора Жана Стордера та переїхала з ним до Льєжа (сучасна Бельгія). У молодого подружжя народилося двоє дітей – Шарль та Юдит. Саме в цей період у їхню сімейну ідилію втрутилася політична реальність. 1520-ті роки в житті Нідерландів були позначені сумнозвісним запровадженням інквізиції Карлом V Габсбургом. І мало яка конфесія зазнавала таких жорстких переслідувань, як анабаптисти. Родина чоловіка Іделетт – Стордери – стали мішенню для релігійних переслідувань.

Двом братам із сім'ями – серед них був і Жан – вдалося втекти до толерантного Страсбурга.

У 1530-х роках Страсбург був, мабуть, другим за значенням центром Реформації, поступаючи лише лютерівському Віттенбергу. Коли Іделетт прибула разом з родиною до міста, там уже жило подружжя Катерини Шютц та Матіаса Целля, які опікувалися всіма вигнанцями, Мартін Буцер, посередник між різними реформаційними торами, та Жан Кальвін, який також знайшов прихисток у Страсбурзі після тимчасового вигнання з Женеви. Кальвін саме нещодавно закінчив першу редакцію свого славнозвісного твору «Настанови у християнській вірі» та, незважаючи на свій молодий вік (йому виповнилося лише 29), мав незаперечний авторитет та визнання як теолога. Сім'я Стордер швидко підпала під вплив красномовного та переконливого Кальвіна й невдовзі відмовилася від своїх анабаптистських переконань на користь його вчення.

Однак щастя родини знову було порушене. Цього разу остаточно. Чоловік Іделетт захворів на чуму й швидко помер, залишивши молодшу вдову одну з маленькими дітьми та без засобів до існування. Жан Кальвін, який був пастором у їхньому приході, неодноразово відвідував бідну Іделетт, підтримуючи її як морально, так і фінансово.

Напередодні свого 30-річчя Кальвін був неодружений і, здається, не надто й прагнув до подружнього життя. Щоправда, дещо інакше думали його соратники. Мартін Буцер наполегливо радив йому одружитися як для полегшення тягаря повсякденних турбот, так і для того, щоб публічно підтримати реформаційну полеміку на користь шлюбу.

Перші заручини, організовані безпосередньо Буцером, пройшли невдало. Хоч нам і не відомі причини, з яких весілля не відбулося, проте зауважимо небажання самого Кальвіна. Перед весіллям молодий реформатор писав до свого друга Фареля: «Чи буде в мене хоч одна можливість довіритися тобі й почути твою пораду?».

У лютому 1540 року Кальвінові запропонували іншу наречену. Це була жінка з багатой та знатної родини, яка могла принести будь-якому чоловікові добрий посаг. Утім, реформатор вагався: наречена не говорила французькою (рідною мовою самого Кальвіна) й походила з вищого класу суспільства. Такі нерівні шлюби не заохочувалися в ті часи. Як ще раніше писав гуманіст Хуан Луїс Вівес,

запорукою щасливого сімейного життя є рівність як станова, так і вікова.

Про яку ж дружину мріяв Кальвін? У листі до Фареля він зазначав, що його супутниця має бути «скромною, люб'язною, непахатою, розсудливою, терплячою та щоб дбала про здоров'я чоловіка».

Як це часто буває, реформатор довго не помічав, що біля нього вже є така жінка – Іделетт, яка ідеально відповідала всім критеріям. Зрештою втомлений невдалими заручинами Кальвін звернув на неї увагу, адже вона вже певний час опікувалася його господарством і ним самим. У травні 1540 року він одружився з Іделетт, щоб прожити з нею, як писав один з перших біографів Кальвіна Теодор де Беза, «дев'ять років у цілковитій цнотливості».

Коли молодята саме насолоджувалися своїм «медовим місяцем», вони вперше змушені були розлучитися через карантин, оскільки в місті лютувала чума. У листі до Фареля Кальвін писав: «Моя дружина в моїх думках і вдень, і вночі». Ця розлука, на жаль, не залишилася єдиною сумною подією в житті Іделетт і Жана. Вони втратили свого єдиного сина ще немовлям. Опоненти Кальвіна використали цей факт як підтвердження кари Господньої за його «єретичні погляди». Сам реформатор писав про смерть малюка із сумом та смиренням: «Господь послав нам тяжке випробування, забравши в нас нашого синочка, але він є нашим Отцем, Котрий знає, що краще для Його дітей». А також зауважував: «Господь дав мені маленького сина й забрав його; але в мене є міради дітей в усьому християнському світі».

Ми можемо лише уявити, наскільки важко Іделетт було пережити таке горе в усіх на очах. Вона, як дружина лідера швейцарської Реформації, була позбавлена приватності, доступної звичайним людям. Не менш болючими були, вочевидь, закиди про «Божу кару», на які Кальвін відповів трактатом.

Не можна сказати, що й життя Жана Кальвіна було безпроблемним. Дуже рано він почав страждати на жорстокі мігрені, до яких згодом додалися камені в нирках та сечовому міхурі. Коли 1545 року реформатора відвідав його друг Франсуа Бюде, французький гугенот, який шукав релігійного притулку в Женеві, він був вражений тим, наскільки фізично слабкий Кальвін міг так багато й плідно працювати. Як зазначає Бюде, до фізичного болю додавалися духовні переживання: «Жала пронизували його тіло, а численні закиди мучили його душу та вганяли у відчай».

Іделетт завжди була поруч під час хвороб свого чоловіка. Більше того, вона знаходила сили дбати не лише про його слабе здоров'я, а й про інших хворих. Відомо, що вона відвідувала всіх нужденних, намагаючись полегшити їхні страждання.

У 1549 році вона захворіла сама. Виснажена кількома невдалими вагітностями та повсякденними турботами, Іделетт заслабла. Уже після її смерті Кальвін так описував у листі до Поля Віре останні дні Іделетт: «Вона

ніколи не завдавала мені жодних клопотів. Під час її хвороби я жодного разу не чув ніяких скарг; вона більше переживала за своїх дітей, ніж за себе. Боячись, що ці турботи можуть зайвий раз її засмутити, при нагоді за три дні до її смерті я запевнив її, що не полишу дбати про її дітей. Зрозумівши мене з півслова, вона сказала: "Я вже віддала їх Богові". Коли я промовив, що це все одно не стримає мене від опіки над ними, вона відповіла: "Я знаю, що ти не зможеш знехтувати тим, що було віддане Богові". Пізніше, коли одна жінка наполягла на розмові дружини щодо тієї ж справи зі мною, я вперше почув, як вона смиренно відповідає: "Головне, звичайно, щоб вони прожили благочестиве та святе життя. Не треба просити мого чоловіка, щоб він давав їм настанови щодо релігії та страху Божого. Якщо вони будуть благочестиві, то, я впевнена, він з радістю буде для них батьком. Якщо ж ні, то я не маю права просити про заступництво за них". Ця шляхетність її думок для мене значить більше, ніж тисячі рекомендацій».

Після тривалої хвороби у квітні 1549 року Іделетт померла, залишивши Кальвіна в розпачі. Він писав у листі другу: «У мене забрали найкращу супутницю мого життя, котра, якби так судилося, з власної волі розділила б не тільки мої злидні, але й саму смерть. Упродовж усього життя вона була найвірнішою помічницею в моєму служінні». У цих словах виявляються добрі риси характеру Кальвіна, приховані під маскою суворості та аскетизму: його вміння любити та цінувати дружину, її працю та відданість. Так, звичні уявлення про жорсткий характер швейцарського реформатора можна поставити під сумнів, вчитуючись у листи, написані одразу після смерті Іделетт.

Утім, знайшлися й ті, котрі звинуватили Кальвіна в байдужості, адже він не припинив свого служіння й продовжував працювати навіть у період трауру. Ці звинувачення Кальвін рішуче відкидав: кожний по-різному, писав реформатор, долає горе, і робота була його засобом пережити втрату. Він так розповідав про своє самотнє життя: «Хоч смерть моєї дружини була надзвичайно болючою для мене, але я борюся з горем, як можу. Друзі також щосили підтримують мене. Можливо, їм би хотілося, щоб їхня допомога була ще відчутніша, але напевно чи я можу описати словами те, наскільки їхня увага мене підтримує. Ви добре знаєте, наскільки ніжний або, скоріше, м'який мій характер. Тому, якби не сильний самоконтроль, я б не протримався так довго».

Отже, Реформація вимагала від жінок не тільки сміливості публічно висловлюватися, захищати свої релігійні переконання та вступати в теологічні дебати. Деякі з них наважилися на віддану, часто непомітну за визначними історичними подіями працю на користь свого чоловіка та суспільства. Однією з таких жінок стала Іделетт де Бюр-Кальвін. Уся сутність її віри – в останніх її словах: «О Боже Авраама та всіх наших отців, Тобі довірилися стільки попередніх поколінь, і нічия віра не виявилася марною. І я покладаюся на Тебе».

Стефанія Ковбасюк,
кандидат історичних наук

ПРИНИЖЕНІ ТА ЗНЕВАЖЕНІ

В. Д. Поленов «Христос і грішниця»

На світанку християнства язичницький письменник Цельс, глузуючи з Ісуса, із презирством називав Його найдивнішим з учителів. Чому? Та тому, що «тоді як інші закликали: „Прийдіть до мене, достойні й добродішні“, цей самотній Вчитель проголосив: „Прийдіть до Мене, відкинуті й розтоптані життям“. Урешті ці жалюгідні люди повірили в Його слова, і за Ним потягнулося найрізноманітніше людське збіговисько».

Християнський мислитель Оріген дав нищівну відповідь письменнику-язичнику: «Справді, Ісус закликав принижених і ображених, але Він не дозволив цим людям залишитися нікчемним збіговиськом; з матеріалу, який ви б викинули як непридатний, Він виліпив людей, повернувши їм самоповагу й подарувавши можливість звестися на ноги й подивитися у вічі Господу. Вони були пригніченими, нікчемними й жалюгідними істотами; але Син зробив їх вільними».

Ви, напевно, помічали, що інколи найважче мати справу з тими, хто нібито абсолютно безгрішний. Принаймні з тими, хто нетерпимий до недоліків інших. У Біблії сказано: «Адже всі згрішили...» (Римл. 3:23). Але дехто, очевидно, вважає себе винятком.

Чому з людьми, котрі поводять себе як правильні та святі, так важко уживатися, а поруч з Ісусом, незважаючи на Його досконалість і Божественну природу, всім було так легко й вільно? Чому навіть останній із грішників знаходив у Ньому Друга, тоді як тогочасні релігійні діячі, з їхніми надуманими суворими вимогами й постійною гримасою осуду, тримали людей у страху й напрузі?

Річ у тім, що Ісус любив грішників, навіть тих, кого решта вважала покидьками та пропащими людьми. Він їв разом з ними, втішав, зцілював і підбадьорював їх. Якщо Христу й важко було, то це з тими, хто вважав себе безгрішним. До серця багатьох із них Він не зміг достукатися. Він любив їх, але вони не бажали прийняти Його любов. Він хотів спасти їх, але цих людей ображало найменше припущення про те, що вони потребують Його спасіння.

Ісус прийшов «закликати не праведників, а грішників» (Матв. 9:13). Він прийшов у світ, «щоб спасти грішників» (1 Тим. 1:15). Саме ті, хто відчуває себе грішником, є предметом Його особливої турботи!

Чи означає це, що Ісус був поблажливим до гріха? Анітрохи. Він володів дивовижною й неоціненною

здатністю ненавидіти гріх і водночас любити грішника. Йому завжди вдавалося стати на бік грішника, не потураючи при цьому гріху.

Одного разу, коли Христос проповідував, до Нього безцеремонно притягнули якусь жінку. За словами обвинувачів, її схопили під час перелюбу. Чи варто побити її камінням, відповідно до закону Мойсея? Вартові моральності тільки робили вигляд, що потребують Його поради. Але за цим приховувалася ретельно продумана інтрига. Якщо Ісус відповість, що її не варто побивати камінням, вони звинуватять Його перед народом у зневажанні закону Мойсея. А якщо Христос скаже, що грішницю треба покарати, то вони донесуть на Нього римській владі, оскільки римляни, як відомо, не бажали, щоб юдеї – їхні піддані – дозволяли собі виносити смертний вирок.

Ісус одразу ж помітив підлаштовану фарисеями пастку. Він нібито не звернув уваги на їхнє запитання. Низько схилившись, Христос почав щось писати на землі в Себе під ногами, ніби нічого не чуючи. І це розлютило книжників і фарисеїв. Вони обурювалися, коли на них не звертали уваги. Законники підійшли ближче, наполягаючи, щоб Ісус відповів. Потім, подивившись донизу, прочитали написане Ним і були вражені. Чи можливо це? Невже там, на піску, написані ганебні таємниці їхнього власного життя?

«Добре, – відповів Він, – побийте її. Тільки нехай першим кине камінь той, хто без гріха!» І продовжував писати.

Не дивно, що всі вартові законності розійшлися. Побоюючись, щоб натовп допитливих не зазирнув через їхні голови й не прочитав те, що було написано на землі, вони непомітно пішли, залишивши жінку наодинці з Ісусом.

Паралізована соромом і страхом, очікуючи, що в неї ось-ось полетить перший камінь, жінка боялася підняти погляд. Але почула ніжний голос Ісуса: «Жінко, де вони, ті, що звинуватили тебе? Ніхто тебе не осудив?»

«Ніхто, Господи», – відповіла жінка. І тоді прозвучали найпрекрасніші слова, які тільки доводилося їй чути: «Я тебе також не засуджую. Іди й відтепер більше не гріши» (Івана 8:11).

В Ісуса була прекрасна можливість влаштувати перехресний допит і прочитати лекцію, яку грішниця ніколи б не забула. Але Він цього не зробив, тільки промовив: «Іди й відтепер більше не гріши». Цього було достатньо. Жінка, котру схопили в перелюбі, знала, що Ісус нещадний до гріха. Але вона знала й те, що знайшла Друга, Котрий її розуміє. Чи потрібно

дивуватися, що вона назавжди полюбила Його як свого Господа? А лицемірні обвинувачі вийшли із цієї сутички присоромленими й ураженими.

Ісус Христос прийшов «зціляти розбитих серцем» (Луки 4:18), а не завдавати нових ран. Він не ставив людей у незручне становище й не викривав винуватців публічно, але завжди виявляв чуйність до почуттів інших.

Тієї п'ятниці, коли Ісус помирав на хресті, гріхи людського роду розбили Його серце. В усій світовій історії ще не було важливішого моменту. А розбійник, розп'ятий поруч із Христом, потурбував Його, сповненого страждань, дивним проханням. Він зрозумів, що остання надія на помилування зникає. І порушив тишу благанням: «Ісусе, згадай мене, коли прийдеш у Царство Своє!» Але Ісус помирав. Чи знайде Він слова для злодія, котрий помирає поруч? Здавалося, час зупинився, поки небо й земля очікували на відповідь Спасителя. А Він сказав йому: «Запевняю тебе сьогодні – сьогодні, коли Мене зрадили, сьогодні, коли здається, що Я ніколи не здобуду Царство, – запеваю тобі сьогодні: ти будеш зі Мною в раю!»

Джордж Вандеман

БЛАГОДАРЮ

Благодарю, что был со мной,
Когда я столько ошибалась
И жизнью, данною Тобой,
Своим умом распоряжалась.

А там, где Ты давал тропе
Идти сквозь скорби и страданья,
Шла, облегчая путь себе,
Грехи твои в непониманье.

Против Тебя, что было сил,
Гребло заблудшее сознание,
Но как же милостив Ты был,
Что не исторг меня из длани!

Напротив, ревностней учил,
Со мной идя через пустыню,
От эгоизма исцелил
И растрогал мою гордыню.

Благодарю, что вел любя,
Шлифуя сердце, дух и душу,
Чтоб я смогла понять Тебя
И с радостью Твой голос слушать.

Но знаю: слов на свете нет,
Чтоб объяснить любовь без меры...
Благодарю, что столько лет
Во мне с терпением множил веру!

А. Н.

ХТО ЧИМ БАГАТИЙ

Купив чоловік собі дім, новий, великий, красивий. У дворі – сад з фруктовими деревами. Усе гарно, охайно. А поруч у старенькій похиленій хатині жив заздрісний сусід, котрий постійно намагався зіпсувати йому настрій: то сміється під ворота підкине, то ще якусь прикрість вдіє.

Якось прокинувся чоловік, настрої чудовий, вийшов на ганок, а там – відро з помиями. Чоловік узяв відро, помий вилив, відро вичистив до блиску, назбирав у нього найбільші, найдостигліші та найсмачніші яблука і пішов до сусіда. Той, почувши стук у двері, зловтішно подумав: «Дістав я його врешті-решт!» Відчинив двері з надією на сварку, а чоловік простягає йому відро з яблуками й каже: «Хто чим багатий, то тим і ділиться!»

БОЛЬ

Она стояла в холле у окна,
Как тень, беззвучно шевеля губами.
Все кончено. О Господи, одна!
За день – она одна с двумя гробами!

За что?! Жестока смерть! Уже нет слез.
Отчаянье виски и грудь сдавило.
Дитя и мужа этот день унес.
Зачем ей жить? Уже ничто не мило.

Она глядела в тучи. Небеса
Беззвучно плакали. А ей хотелось грома!
Пусть бы сверкнула молния в глаза
В ответ на крик души из Божья дома.

И где же Он? Ну почему молчит
И пьяного безумца не накажет?
И где же был Его небесный щит
И ангельской охраны экипажи?

Хотя надежда из груди рвалась:
«Мой Искупитель жив!» – она кричала,
Но плоть безумной боли поддалась,
Желая бросить якорь у причала.

Любий друже, якщо пекучий біль обпав
Ваше серце, відкрийте його Небесному
Утішителю. У цьому Вам допоможе Біблія,
а також книги «Дорога до Христа», «Не залишу тебе», «Єдина надія», «Історія викуплення», «Велика боротьба» та ін. Якщо Ви хочете, щоб Вас підтримали, телефонуйте за номерами:

(044) 592-81-90;
(093) 550-09-62;
(097) 767-72-21.

З питань придбання книг звертайтеся
за тими ж номерами телефонів. Контактна
особа: Ольга.

Бог любить Вас! І ми теж!

ПЛОДИ ПОДЯКИ

Знайомтеся: Раїса Петрівна Василець, постійна читачка газети «Вічний Скарб». Одного разу наші листоноші принесли їй примірник цього періодичного видання, і відтоді вона є незмінним його читачем. А листоноша, що приносить Раїсі Петрівні газету, – це член Церкви адвентистів сьомого дня київської громади Людмила Петрівна Михайличенко. Вони живуть недалеко одна від одної, та обидві із задоволенням приходять на зустрічі щомісячного Клубу читачів газети, що проходять у мікрорайоні Виноградар.

Віднедавна Раїса Петрівна вивчає Біблію на спільних заняттях, які проводить місцевий пастор. Тут уже склалася добра традиція: спочатку всі прославляють Бога в спільному співі улюблених псалмів, а потім висловлюють Йому свої подяки та потреби в спільній молитві. Нещодавно Раїса Петрівна поділилася дуже цікавим досвідом, висловивши свою подяку Богові. Мені відразу ж захотілося розповісти про неї. Я попросила у Раїси Петрівни дозволу зробити це, і вона погодилася.

На запитання «Що особливого зробив Бог для Вас цього тижня?» Раїса Петрівна відповіла: «Вдячність вже давно стала для мене стилем життя. Мій чоловік – онкохворий. Але щодня я не припиняю дякувати Богові за кожну дрібницю, навіть за цю страшну хворобу. Якщо Він допустив щось у нашому житті, потрібно бути

вдячними за це, навіть якщо це біль. Я не припиняю Йому дякувати, дякую за все! І знаєте, Бог почув мої слова подяки! Цього тижня обстеження показали, що аналізи мого чоловіка істотно покращилися й пухлина зменшилася! І я за це знову дякую Богові!»

Щодня Бог чує стогін людей: стільки болю, нарікань, скарг, відчаю! Він не байдужий до цих людей, і Його серце ридає разом з усіма, хто потопав в сльозах і стражданнях. Він давно б уже поклав край усьому, але терпляче чекає, щоб ще якомога більше заблудлих людей повірили в спасительну жертву Його Сина й простягли руку у відповідь на запропонований дар спасіння. І яким бальзамом серед усього цього болю для Нього є такі слова подяки! Так, даремно Ісус страждав на хресті! Адже є люди, які цінують цей подвиг і вірять, незважаючи на біль і страждання!

Дорогі читачі! Чи готові й ви сказати Богові «дякую» навіть за біль! Нехай досвід Раїси Петрівни зміцнить Вашу впевненість в тому, що подяка не залишається без плоду. Бажаємо, щоб ви відчували це у своєму житті!

Ольга Бокова,
керівник Клубу читачів
газети «Вічний Скарб»,
м. Київ

ШМАТОЧОК ПИРОГА

Одного разу донька розповідала мамі про свої проблеми: вона не склала іспит з алгебри, її кинув хлопець, а найкраща подруга переїжджає до іншого міста.

Мама, котра тим часом готувала пиріг, запитала в доньки, чи не хоче вона шматочок. Донька відповіла:

- Звичайно, мамо, я дуже люблю твої пироги.
- Ось, спробуй соняшникової олії трохи! – запропонувала мама.
- Та ну! – здивувалася донька.
- А як щодо кількох сирих яєць?
- Ще чого?!
- Тоді, може, хочеш борошна? Чи соди?
- Мамо, це ж така гидота!

Тоді мама сказала: «Так, окремо все це їсти несмачно. Але якщо ці інгредієнти змішати в правильній пропорції, то отримаємо смачний кулінарний виріб».

Бог діє так само. Ми часто не розуміємо, чому Він проводить нас через випробування та труднощі. Але Господь знає: якщо Він використовує обставини по-Своєму, то вони обов'язково обернуться добром».

Бог дуже любить вас. Щоосені він дарує вам цілу палітру яскравих осінніх фарб, а щоранку – світанок. Коли б вам не захотілося поговорити, Він готовий вислухати. Господь може жити, де завгодно у Всесвіті, але Він вибрав ваше серце.

ТВ-програма на жовтень (01.10 – 07.10)*

HOPE.UA

ЩОСЕРЕДИ

20:20

БІБЛІЯ

ПРОДОВЖУЄ ГОВОРИТИ

ЩО ВОНА СКАЖЕ ТОБІ ЦЬОГО РАЗУ?

НЕДІЛЯ
1 ЖОВТНЯ

07:00 Біблія продовжує говорити
07:30 2Я — одне життя
08:30 Тайни древних пророков
09:30 ...є Любов
10:00 Малюваки
10:40 Мозаїка батьківства
11:00 Музика в моєй життєвій
11:30 В гостях у Клиффа Гольдштейна
12:00 Богослужіння
13:20 Дорогами християнства
14:00 ЛоМастер
14:20 Музична скринька
15:00 В гостях у Добрячка (сурдо)
15:20 Біблія продовжує говорити (сурдо)
16:00 Реформація.500
17:00 ДЖЕМ
18:00 Вопрос служителю Церкви
18:30 ...є Любов
19:00 Непростое состояние
19:30 Так чи інакше
20:30 Мозаїка батьківства
21:00 Вісті Надії: тиждень
21:30 Філософський камінь
22:00 Рожеві окуляри
22:20 Удивительный мир Библии
23:20 Музична скринька
00:00 Біблія, як вона є
00:30 Верую

ПОНЕДІЛОК
2 ЖОВТНЯ

07:00 Ранок Надії
08:00 Удивительные факты
09:00 Ранок Надії
10:00 Удивительный мир Библии
11:00 Ранок Надії
12:00 В центре внимания
12:30 Народ Библии
13:00 Мозаїка батьківства
13:20 О чем говорят женщины
14:00 Малюваки
14:20 ДЖЕМ
15:10 Рожеві окуляри (сурдо)
15:30 Кисть Мастера (сурдо)
16:00 Удивительные факты
17:00 Біблія продовжує говорити
17:30 Так чи інакше
18:30 Тайни древних пророков

19:00 Удивительный мир Библии
20:00 Познаем истину
20:50 Пригоди Марка
21:00 Реформація.500
22:00 В контексті
23:15 Дорогами християнства
00:00 Біблія, як вона є
00:30 В контексті

ВІВТОРОК
3 ЖОВТНЯ

07:00 Ранок Надії
08:10 Познаем истину
09:00 Ранок Надії
10:00 Мозаїка батьківства
10:30 В гостях у Клиффа Гольдштейна
11:00 Ранок Надії
12:00 В центре внимания
12:30 Народ Библии
13:00 Біблія продовжує говорити
14:00 В гостях у Добрячка
14:20 Тайни древних пророков
15:00 2Я — одне життя (сурдо)
15:50 Вопрос доктору (сурдо)
16:00 Вісті Надії: тиждень
16:30 В контексті
18:00 В центре внимания
18:30 Народ Библии
19:00 Удивительные факты
20:00 Модная книга
20:20 В гостях у Клиффа Гольдштейна
20:50 Вечірні історії
21:00 Музика в моєй життєвій

СЕРЕДА
4 ЖОВТНЯ

07:00 Ранок Надії
08:00 Мозаїка батьківства
08:30 ...є Любов
09:00 Ранок Надії
10:00 Дорогами християнства
10:40 Вісті Надії: тиждень
11:00 Ранок Надії
12:00 В центре внимания
12:30 Народ Библии
13:00 ДЖЕМ
14:00 ЧП+

14:15 ЛоМастер
14:35 Пазлы Паркера
15:05 Вопрос служителю Церкви (сурдо)
15:25 Вопрос доктору (сурдо)
15:30 ...є Любов (сурдо)
16:00 Так чи інакше
17:00 2Я — одне життя
18:00 Народ Библии
18:30 В центре внимания
19:00 Музика в моєй життєвій
19:30 Ангели Надії
20:20 Біблія продовжує говорити
20:50 Пригоди Марка
21:00 Дорогами християнства
21:40 Мозаїка батьківства
22:00 ДЖЕМ
23:00 Ангели Надії
00:00 Біблія, як вона є
00:30 Рожеві окуляри

ЧЕТВЕР
5 ЖОВТНЯ

07:00 Ранок Надії
08:00 Дорогами християнства
09:00 Ранок Надії
10:00 Ангели Надії
11:00 Ранок Надії
12:00 В центре внимания
12:30 Народ Библии
13:00 Рожеві окуляри
13:30 Біблія продовжує говорити
14:00 Малюваки
14:20 Музична скринька
15:00 Притчи рабби Иисуса (сурдо)
15:40 ЛоМастер (сурдо)
16:00 Ангели Надії
17:00 Вісті Надії: тиждень
17:30 ...є Любов
18:00 Мозаїка батьківства
18:30 Реформація.500
19:30 Вопрос служителю церкви
20:00 Народ Библии
20:30 Рожеві окуляри
20:50 Вечірні історії
21:10 2Я — одне життя
22:00 Так чи інакше
23:00 Удивительные факты
00:00 Біблія, як вона є
00:30 ...є Любов

П'ЯТНИЦЯ
6 ЖОВТНЯ

07:00 Ранок Надії
08:00 Біблія продовжує говорити

08:30 Рожеві окуляри
09:00 Ранок Надії
10:00 А что, если да?
11:00 Ранок Надії
12:00 В центре внимания
12:30 Народ Библии
13:00 В гостях у Клиффа Гольдштейна
13:30 Непростое состояние
14:00 В гостях у Добрячка
14:20 2Я — одне життя
15:10 Познаем истину (сурдо)
16:00 ДЖЕМ
17:00 В контексті
18:00 Музика в моєй життєвій
18:30 Ангели Надії
19:30 Счастливой субботы
20:20 Тайны древних пророков
20:55 Пригоди Марка
21:00 Сложных текстов нет
21:20 Познаем истину
22:10 Реформація.500
23:00 Счастливой субботы
00:00 Біблія, як вона є
00:30 А что, если да?

СУБОТА
7 ЖОВТНЯ

07:00 Счастливой субботы
08:00 В контексті
09:00 Музична скринька
10:00 Познаем истину
11:00 Тайны древних пророков
11:30 Богослужіння
13:00 Счастливой субботы
14:00 Ангели Надії
15:00 Богослужіння
16:30 Музика в моєй життєвій
17:00 Тайны древних пророков
17:30 Удивительные факты
18:30 Вопрос служителю Церкви
19:00 Сложных текстов нет
19:20 Дорогами християнства
20:00 В гостях у Клиффа Гольдштейна
20:30 Музична скринька
21:20 Рожеві окуляри
21:40 Мозаїка батьківства
22:00 Біблія продовжує говорити
22:30 Вісті Надії: тиждень
23:30 ...є Любов
00:00 Біблія, як вона є
00:30 Так чи інакше

ЛИШЕ В ЖОВТНІ
ЗНИЖКИ НА ДИСКИ*по
12 грн*

«Наследники Реформации»

Ви дізнаєтеся причини Реформації, її історичний шлях від далекого Середньовіччя до наших днів, а також про людей, котрі стали борцями за правду. Ви усвідомите значення і необхідність Реформації у Вашому особистому житті.
2 DVD (4 год. 40 хв.) // Мова: рос.

«Очерки по истории Реформации»

Цикл історичних програм, які описують хід Реформації. Теми: «Рим язичницький», «Рим папський», «Вальденси», «Ян Гус», «Мартін Лютер», «Контрреформація», «Реформація в Німеччині», «Реформація в Швейцарії», «Значення Реформації».
2 DVD (9 год. 24 хв.) // Мова: рос.

«Адвентисты»

Документальний фільм режисера Мартіна Доблмайера удостоєний премії «Габріель» – однієї з провідних медіаагород за «погляд, спрямований на цінності суспільства та людства».
1 DVD (56 хв.) // Мова: рос.

Вихід поруч.
«Повернення з пекла»,
«Усе в Його руках»,
«Новий погляд»

Олег мріяв професійно займатися велоспортом, але в житті все склалося інакше. Він спробував все: від алкоголю до важких наркотиків. Людмила протягом року втрачала батьків, а незабаром сама невиліковно захворіла...
1 DVD (50 хв.) // Мова: укр., рос.

«Восхождение на Голгофу»

Цикл захоплюючих проповідей пастора-богослова Олександра Лисичного, які завдяки впливу на молодь отримали назву «Тиждень холодного душу»: «Призначення життя», «Духовна пустеля», «Заручини з Христом».
3 DVD (5 год. 48 хв.) // Мова: рос.

*Кількість дисків обмежена.
Поспішайте!

Замовити диски Ви можете за телефоном гарячої лінії або за адресою: zakaz@hope.ua; а/с 36, Київ – 71, 04071, Україна

НА СУПУТНИКУ

ASTRA 4A

У КАБ. МЕРЕЖАХ

ВАШОГО МІСТА

SMART TV

LG, PHILIPS, SAMSUNG

НА МОБ. ДОДАТКАХ

IOS, ANDROID

0 800 30 20 20

Безплатно по Україні

• Молитовна підтримка
• Розмова зі священнослужителем
• Сімейна консультація
• Питання, побажання та пропозиції

contact@hope.ua

а/с 36, Київ-71, 04071 Україна

contact-hope

Вивчайте Біблію разом з нами
online на сайті bible.ua

* Можливі зміни. Актуальна програма на сайті hope.ua. Телеканал залишає за собою право внесення змін до телепрограми.

ХРЕСТ ЗА ЗНИЖЕНОЮ ЦІНОЮ

Молодий художник Франц Хав'єр Вінтерхальтер 1834 року, приїхавши до Парижа, відвідав один з аукціонів. Там він придбав собі ліжко за 75 франків. Коли на продаж виставили старе, запилене розп'яття, покупці почали закидати злі жарти. Художникові стало ніяково й боляче, і він купив хрест за 5 франків.

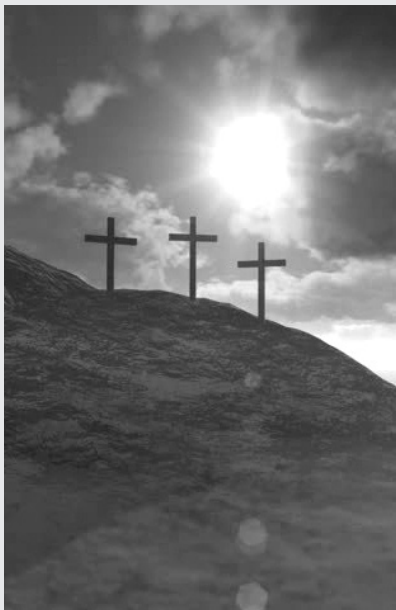
Вдома, зчищаючи пил з його поверхні, він побачив, що хрест золотий, а пізніше під шаром бруду на торці виявив напис: «Бенвенуто Челліні». Ім'я величозного скульптора епохи Відродження було йому знайоме, і він поспішив до експерта зі старовинних речей, який підтвердив автентичність автора цього витвору мистецтва й оцінив його в 60 тисяч франків.

Розп'яття було викрадене з Версальського замку за часів Французької революції й продане на аукціоні за смішною ціною. Почувши про цю сенсаційну знахідку, король Луї Філіп викупив у художника цей хрест за нечувану суму. Бідний художник був щасливий!

Вдячний король запропонував йому стати придворним художником, і невдовзі Вінтерхальтер уже був відомий у всій Європі й усюди затребуваний! Знайдене ним розп'яття відчинило йому двері в нове життя. Чи не вкрилася пилом забуття й для нас історія Голгофського хреста? Можливо, ми перестали бачити золото під шаром бруду?

Справжній хрест був виготовлений зі звичайних дерев'яних брусків... Проте, померши на цьому хресті, Ісус зробив для нас можливим інше, краще, вічне життя.

В. Вітвер

ФЕННІ КРОСБІ

Фенні Кросбі народилася в травні 1820 року. Невдовзі помер її батько. Сім'я дівчинки була дуже бідною. Ще в ранньому дитинстві після застуди в неї запалилися очі, але лікар призначив їй не ті ліки – і дівчинка осліпла. Мати Фенні була змушена багато працювати, щоб прогодувати сім'ю. Вона якось сказала дочці: «Знаєш, Фенні, часом Бог забирає в людини якийсь дар, щоб на томість дати ще кращий». І Фенні добре запам'ятала ці слова.

Усе дитинство з дівчинкою поруч постійно перебувала бабуса. Вона виводила її на прогулянки й була її «очима»: намагалася пояснювати їй, як виглядає сонце, квіти, веселка. Невдовзі маленька Фенні навчилася на дотик розрізняти, яку квітку вона тримає в руках, за співом визначати вид птахів тощо. Бабуса розповідала їй історії з Біблії. Пізніше, знаючи, що Фенні ніколи не зможе читати книги зі звичайним шрифтом, бабуса читала їй Біблію. Фенні так полюбила цю книгу, що почала запам'ятовувати окремі вірші з неї. Згодом вона вивчила дуже багато біблійних текстів, могла розповідати напам'ять різні Псалми, розділи з книги Приповістей і знала всю книгу Рут. Повністю сліпа, Фенні грала з іншими дітьми, їздила верхи й лазила по деревах. Перші вірші, що належать перу Фенні Кросбі, присвячені біблійній тематиці. Пізніше вона сказала: «Усім, ким я є і ким коли-небудь стану, я зобов'язана Біблії».

Коли Фенні виповнилося 15 років, вона вступила до Нью-Йоркського інституту для сліпих, після успішного закінчення якого залишилася там працювати викладачем англійської мови та історії.

Фенні часто відвідувала місцеві церкви Нью-Йорка. Коли їй виповнився 31 рік, Фенні Кросбі прийняла Ісуса Христа як свого особистого Спасителя. Відтоді її вірші набули ще більшої глибини.

Одного разу Фенні Кросбі запросили до Конгресу Вашингтона, де вона з натхненням прочитала свої вірші. У Фенні було дуже багато друзів. Вона була знайома з кількома президентами США, видатними музикантами та християнськими лідерами того часу. Гровер Клівленд, керівник Інституту для сліпих, який допомагав Фенні записувати всі її вірші, пізніше став президентом Сполучених Штатів. Однією з найулюбленіших подруг Фенні Кросбі була Хелен Келлер. Фенні дуже любила дітей, і ця любов була взаємною.

Якось один проповідник із жалем сказав Фенні:

– Я вважаю вельми прикрим той факт, що Господь не дав вам зір, тоді як благословив вас багатьма талантами.

Фенні відразу відповіла:

– А чи знаєте ви, що якби при народженні мені випала нагода загадати одне бажання, то це було б бажання мати вроджену сліпоту?

– Але чому? – здивовано запитав священник.

– Тому що тоді першим обличчям, яке я побачила, було б обличчя мого Спасителя на Небесах.

Фенні Кросбі завжди була при справі: якщо вона не писала, то надавала допомогу в громадах або місіях. На святкуванні 90-річчя її запитали, що ж є секретом її довголіття. На що Фенні Кросбі відповіла: «Я завжди стояла на варті трьох речей: свого темпераменту, свого смаку та мови».

Хтось запитав Фенні: «Ви гніваєтеся на лікаря, з вини котрого ви втратили зір?» «Ні, – відповіла вона, – ті призначені препарати могли бути помилкою з боку лікаря, але не з боку Бога». Фенні

Кросбі вірила в те, що Бог цілком правильно керує всім, що відбувається в її житті.

Якось Фенні розповіли історію про одну жінку, яка потрапила у вуличну тисняву з дитиною на руках. На них тиснули з усіх боків, дитина жалібно плакала. Здавалося, ось-ось її задавлять. Мати, аби врятувати дитину, з останніх сил підняла її на руках догори над натовпом і в такий спосіб врятувала її життя. Під враженням від цієї історії поетеса написала вірш «В надійних руках Ісуса», що став відомою піснею.

Фенні Кросбі відвідувала в'язниці, де розповідала ув'язненим про Божу любов. Якось її розповідь дуже вразила слухачів. Вони захотіли помолитися разом з Фенні. У молитві один з ув'язнених просив, щоб Ісус не пройшов повз, але врятував його. Поетеса до глибини серця зворушила ця щира молитва. Вона взяла ці слова за основу свого знаменитого гімну «Не минай мене, Ісусе».

Якось до Фенні Кросбі завітала в гості її подруга пані Ноп, дружина директора великого страхового агентства, котра написала за своє життя близько 500 мелодій для християнських гімнів. Вона зіграла мелодію власного твору й запитала Фенні, які почуття викликає в неї цей мотив. Сліпа поетеса відразу ж відповіла: «Твердо я вірю в те, що Ісус є мій Спаситель, я Ним веселюсь». Так з'явився на світ один з найвідоміших християнських гімнів, який співають у багатьох країнах світу.

11 лютого 1915 року Фенні Кросбі диктувала лист подрузі, яка втратила свою дочку. Фенні не підозрювала, що це буде останній лист у її плідному житті. Тієї ночі Фенні спочила. На її похоронах були присутні священники, автори пісень, політики, державні діячі та всі друзі Фенні.

Незважаючи на свою сліпоту, Фенні написала понад 8000 віршів, багато з яких були покладені на музику. Серед них – такі відомі гімни, як: «Твердо я вірю», «Не минай мене, Ісусе», «Викуплений», «В надійних руках Ісуса», «Я твій, Господь».

Улюблений вірш Фенні з Біблії: «Блажен кожен, хто боїться Господа, хто ходить путями Його!» (Псал. 128:1).

260 НЕ МИНАЙ МЕНЕ, ІСУСЕ

В. Доане

1. Не ми-най ме-не, І - су - се, На зем-нім шля-ху,
2. Я у - том-ле-ний ду - ше - ю, По - мо - жи ме - ні,
3. Всю на - ді - ю по - кла - да - ю Лиш на Те - бе - я,
4. Ти О - дин лиш по-ті - ша - єш, Ра - дість всім да - єш,

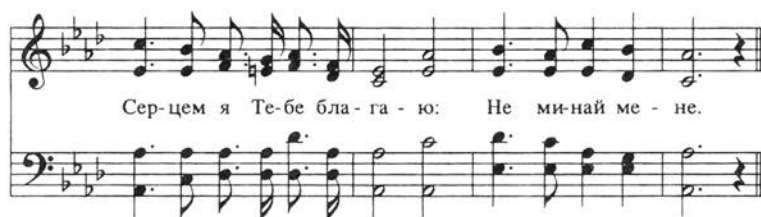

В час не - до - лі і спо - ку - си Не ми-най, мо - лю.
Си - ло - ю зміц-ни Сво - є - ю В дні мо - ї зе - мні.
О - жи-ви мій дух, бла - га - ю, Ти - мо - є жит - тя.
Від не - ща-стя за - хи - ща-єш, В не - бо при - ве - деш.

Приспів:

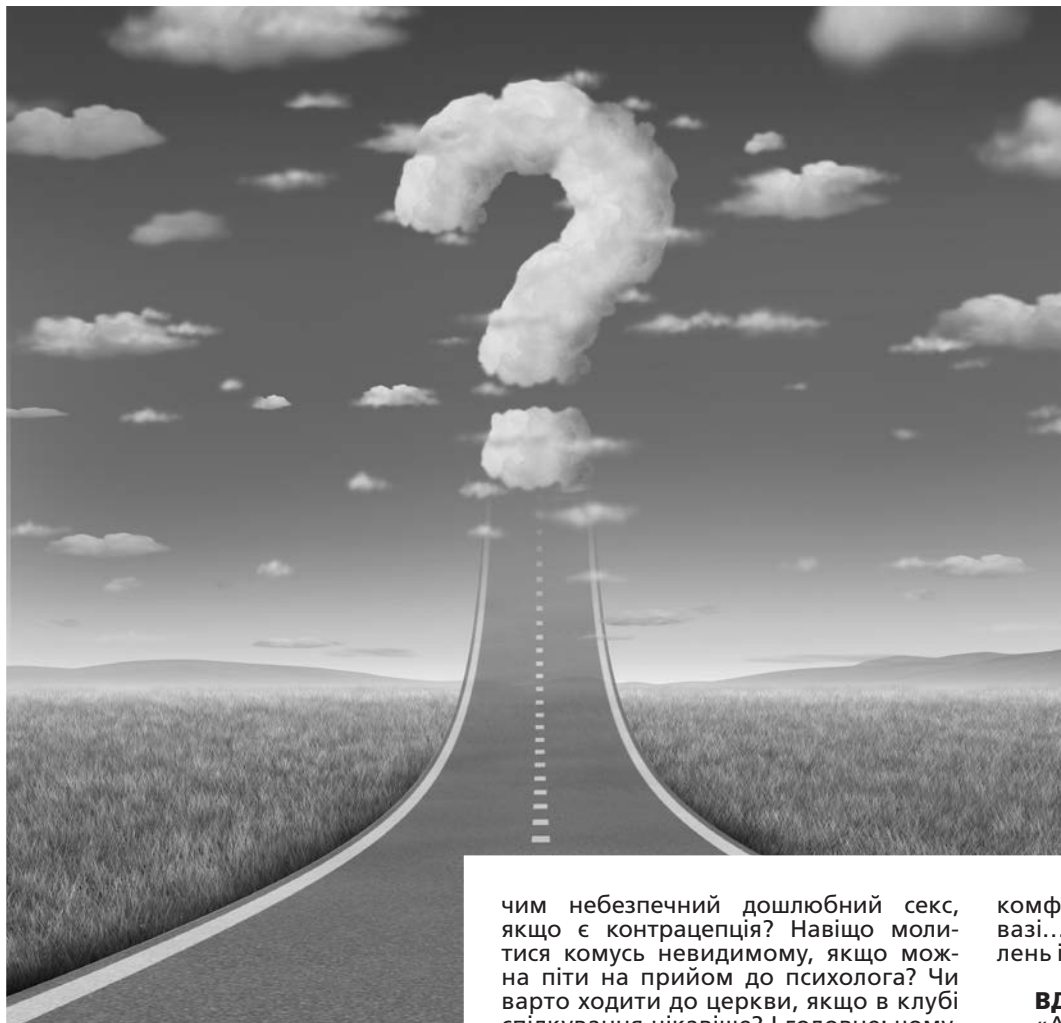

Бо - же, Бо - же, О, по-чуй ме - не,

Сер-цем я Те-бе бла - га - ю: Не ми-най ме - не.

ЗАДОВОЛЕННЯ ЧИ ВДОВОЛЕНІСТЬ?

«Найбільше мені не вистачає зараз старшого друга. Вчителя. Людини, яка б пояснила мені, що до чого».
Ерленд Лу

Хто з нас не мріяв про те, щоб при-йшов Хтось і дав відповіді на всі наші запитання: як жити й навіщо? Як люби-ти? У що й кому вірити?.. Раніше люди жили простіше й запитань про сенс життя ставили менше. Коли людині було тяжко на душі, вона йшла до церк-ви й молилася Богові. Нашим сучасни-кам в Бога вірити складніше. Ми живе-мо в епоху технічного прогресу, який, здавалося б, повинен зміцнювати нашу здатність вірити: так багато ідей і теорій ми приймаємо на віру, так бага-то речей використовуємо, не розумію-чи технології їхньої дії. Так, але вірити людям і вірити Богові – поняття різні.

Церква теж розгублена: людей релі-гійних стає більше, але й «складні» за-питання тільки множаться. Наприклад,

чим небезпечний дошлюбний секс, якщо є контрацепція? Навіщо моли-тися комусь невидимому, якщо мож-на піти на прийом до психолога? Чи варто ходити до церкви, якщо в клубі спілкування цікавіше? І головне: чому, незважаючи на всі блага цивілізації, доступність розваг і консультації пси-хологів, мені все одно погано? Душа спустошена, вихолощена. Навколо стільки «драйву», «екстриму», «відри-ву», «фану»... А хочеться просто лю-бові, щастя, піднесення, щирості, кра-си, спокою, миру...

ЖИТТЄВІ ПРІОРИТЕТИ

У кожного свої переживання. Усім хочеться, щоб було добре: щоб була щаслива сім'я, успішна кар'єра, вірні друзі, достатньо грошей, затишний бу-динок, автомобіль... А про життя віч-не в Христі Ісусі чи багато замислюєть-ся? Принаймні мало хто думає про це в молодому віці.

ЩО РОБИТИ, ЩОБ СТАЛО «ДОБРЕ»?

Можна зануритися в самоаналіз. Книжки почитати. Добре, що пись-менників, володарів дум, готових по-яснити, що й до чого, сьогодні чимало.

Класики – Фрейд, Карнегі, Еріксон, сучасники – Коельо, Бах, Козлов. Можна записа-тися на курси з нейролінгві-стичного програмування, докласти зусиль для само-розвитку як особистості чи звернутися до психоаналіти-ка. Лише за 10-100 \$ за годи-ну вам приділять увагу, вияв-лять всі ваші душевні недуги. Результат? А до чого тут ре-зультат? Головне – процес, енергетично сильний на-стільки, що до нього хочеться повертатися знову й знову, як до наркотику.

ЗАДОВОЛЕННЯ

Психологи кажуть: 99 % усього, що ми робимо в жит-ті, ми робимо заради задово-лення або зі страху залиши-тися без задоволення. Десь у підсвідомості в нас живе дум-ка: усе, що нам неприємно, – шкідливо, а те, що приєм-но, – корисно. І ми прагнемо до того, щоб задовольни-ти бажання, а неприємно-стей і болю намагаємо-ся уникати. Задоволеннями винагороджуємо дітей, неза-доволенням караємо. Гроші, знання й навички потріб-ні, щоб задовольнити потре-бу в матеріальному достатку, комфорті, розвагах, престижі, самопо-вазі... Для багатьох отримання задово-лень є сенсом життя.

ВДОВОЛЕНІСТЬ

«Адже благочестя з задоволен-ням – велике надбання!» – вигукує апостол Павло. Віруючі, які люблять Бога, дбають про інтереси інших лю-дей більше, ніж про власні. Бути хри-стіянином – означає плакати з тими, хто плаче, радіти з тими, хто радіє, як робив Христос. Жертвувати чимось за-ради любові до ближнього.

Звичайно, за своєю сутністю люди-на має потребу в задоволеннях та ком-форті. У цьому причина того, що так ба-гато людей шукає зручного, красивого, гламурного християнства. Так було завжди. Одного разу до Ісуса Христа прийшов багатий та освічений моло-дий юдей (див. Матв. 8) і забажав увій-ти до близького кола Його учнів. Юнак сподівався, що дружба з Ісусом підніме його престиж у суспільстві. В Ісусі він бачив не Сина Божого, а передусім ві-домого та впливового Вчителя. Себе ж він вважав цілком гідним Його ото-чення. Адже він з дитинства викону-вав заповіді. Не святий, звичайно, але ж і не грішник. Ісус відповів: «Піди та

продай своє майно, роздай бідним... а тоді приходи й йди за Мною». І юнак із сумом відійшов. Він не був готовий від-мовитися від комфорту, пошани, спо-кою, щоб піти за Тим, Хто не знає, де ввечері зможе прихилити голову.

Ні, Бог не проти задоволень! Біблія сповнена текстів про радість, красу, щастя. Але Бог не схвалює, коли ідеали перетворюють на беззмістовну фор-му. Він не сприймає прагнення до под-вигу, якщо мотивом є марнославство. І просить не плутати почуття власної гідності з гординою та пихою. Бог не хотів би, щоб бажання забезпечити себе супроводжувалося жадібністю та скупістю, любов – тяжкою залежністю, освіченість – зарозумілістю та снобіз-мом, а здатність насолоджуватися життям – розбещеністю бажань.

Якої міри нерозсудливості повин-на досягти людина, щоб почувати себе неповноцінною через те, що одягнута не за останнім криком моди, а фігурою не схожа на фотомодель, що в неї ма-шина гірша, ніж у сусіда, а телефон – аж півроку, як застарів?

Послухайте, є добра новина! Існує зовсім інша реальність – справжнє жит-тя, а не вигадане кимось. «Але Бог виявляє Свою любов до нас тим, що Христос за нас помер... Бо заплата за гріх – смерть, а Божий дар благодаті – вічне життя в Христі Ісусі, Господі на-шій». Тихий голос Бога пропонує нам: «Дорогий мій друже, наповни своє життя справжнім змістом!»

Руслан Гулько

БУТИ ПОЧУТИМ

Пасажири зайняли свої місця, і маршрутка, нарешті, зрушилася з міс-ця. У салоні стояв гамір: поруч зі мною молоденька дівчина весело розмовля-ла по мобільному телефону, позаду дві подружки навипередки обмінювалися застарілими новинами, давно не бачи-лися. А на передніх кріслах п'ятирічні близнюки, гаркавлячи й розмахуючи руками, намагалися пояснити втом-леній мамі, хто з них смикав за косичку дівчинку Маринку.

Через галас усіх цих розмов я не чула навіть власних думок. Мужньо

борючись із роздратуванням, я рішуче стиснула зуби і вдвадцять нагадала собі про те, що нерви потрібно берегти.

Хоч нічого особливого не сталося. Ми всі (або майже всі) вміємо говори-ти й робимо це залюбки. Так влашто-вана людина. Комусь подобається власний голос, хтось обожає давати поради, а дехто просто тараторить, не замислюючись, навіщо й про що.

Уміння цікаво й правильно вислов-лювати свої думки, звісно, прикрашає людину. Але, наважуся стверджувати, ще ціннішим є талант чути, що гово-рять інші.

Напевно, кожному з нас хоч раз у житті траплявся співрозмовник, який перебивав, відволікався або й зовсім обривав розмову. Пригадуєте? Досить неприємні відчуття, чи не так?

А втім, невелика біда, якщо по-ганим слухачем виявився випадко-вий подорожній. А якщо це друг, то що? Або поруч зовсім немає людини, котрій можна було б довіритися? Адже як би не обурювалася наша гордість, але часом у важку хвилину так хочеть-ся зустріти погляд людини, яка тебе розуміє, побачити обличчя, котре ви-прямлює м'якість і душевне тепло, від-чути, що до твоєї біди небайдужі!

Насправді, це не так і просто – вміти вислухати. По-перше, це потре-бує часу, якого, як відомо, завжди не вистачає. По-друге, цілковитої уваги:

важко повірити, що тебе чують, якщо під час спілкування людина читає газе-ту, дивиться телевізор або заклопота-на чимось іще. Така поведінка, напев-но, відштовхне й образить будь-кого. Особливо це стосується наших близ-ких. Було б неправильно давати їм привід думати, що передача про ак-варіумних рибок для нас важливіша за їхні проблеми.

Кожному хочеться бути впевненим, що його слова вважають гідними ува-ги. Навряд чи співрозмовник буде від-вертим, якщо його перебивають або намагаються перевести розмову на іншу тему. А багато людей приховують свої істинні почуття ще й тому, що бо-ються бути відкинутими, висміяними або ж отримати у відповідь лише друж-не поплескування по плечу та скоро-спішну пораду.

«Кожна людина нехай буде швид-ка до слухання, стримана в словах» (Якова 1:19). Здавалося б, не така вже й велика премудрість. Річ у тім, чи маємо ми щире бажання присвяти-ти якійсь людині певний період часу, який, до речі, може розтягнутися на годину-дві чи навіть на цілий день. Погодьтеся, бути ТАКИМ терплячим співрозмовником складно. Та й чи ба-гатьох із нас чуже горе бентежить на-стільки, що ми готові принести йому в жертву безтурботний спокій своєї байдужості?

На жаль, більш охоче ми слухаємо плітки й музику, ніж проблеми одне одного. Але ж часом так необхідно бути почутими!

Мені запам'яталася розповідь од-ного чоловіка: «Я можу дивитися те-левізор скільки завгодно. І моя дру-жина не нервується через це. Просто вона точно знає: якщо їй потрібно буде поговорити зі мною, то навіть фіналь-ний матч улюбленої команди не зава-дить мені вислухати її. Моя увага пе-редусім належить моїй сім'ї».

Чудово, чи не так? Узагалі-то, я теж не нервуюся, коли мій чоловік дивиться футбол. Тому що відволікати його від цьо-го заняття може хіба що землетрус. А ще тому, що я знаю: ідеальний Слухач є.

Він не буває заклопотаним, і я можу говорити з Ним годинами. Він ніко-ли не сміється з мене. Йому можна довіритися цілком. На відміну від лю-дей, Він чує мене в будь-який час, як і кожного, хто захоче звернутися до Нього. Він хоче і може допомогти: ра-дить, попереджає, втішає. Але Йому, як і всім нам, теж хочеться бути по-чутим. І хоч іноді Його слова приглу-шує метушня за вікном, я розумію, що наше спілкування дуже важливе. Адже багато чого залежить від того, чи по-чую я, що говорить мені Господь через Біблію – Боже Слово.

Євгенія Чернова

БІДНІ ЛЮДИ

У хатині біля вогню сидить Жанна, дружина рибалки, і лагодить старе вітрило. За вікном свистить і завиває вітер; плещучись та розбиваючись об берег, гудуть хвилі... За вікном темно й холодно, на морі буря, але в рибачькій хатині тепло й затишно. Земляна підлога чисто підметена; у печі вогонь ще не згас; на полиці блищить посуд. На ліжку з опущеною білою запоною під завивання бурхливого моря сплять п'ятеро дітей. Чоловік-рибалка зранку вийшов на своєму човні в море й ще не повернувся. Чує дружина рибалки гуркіт хвилі і ревіння вітру. Моторошно Жанні.

Старий дерев'яний годинник із хрипким боєм пробив десяту, одинадцяту... Чоловіка досі немає. Жанна замислюється. Чоловік не шкодує себе, у холод і в бурю ловить рибу. Вона зранку й до вечора сидить за роботою. І що ж? Ледь-ледь зводять кінці з кінцями. А в дітей немає взуття: і влітку, і взимку бігають босоніж; і хліб їдять не пшеничний - добре, що вистачає житнього. Тільки й приправа до їжі, що риба. «Ну, слава Богові, діти здорові. Нема чого жалітися, - думає Жанна й знову прислухається до бурі. - Де ж він тепер? Бережи його, Господи, спаси і помилуй!»

Спати ще зарано. Жанна встає, накидає на голову товсту хустину, запалює ліхтар і виходить на вулицю подивитися, чи море не стихло, чи горить лампа на маяку, чи не видно, бува, човна її чоловіка? Але на морі суцільна темрява. Вітер зриває з неї хустину й чимось відірваним стукає у двері сусідньої хатини. Жанна згадує, що вона ще з вечора хотіла провідати хвору сусідку. «Нема кому й доглянути за нею», - подумала вона і постукала у двері. Прислухалася... Ніхто не відповідає. Тиша...

«Погані вдовині справи, - подумала Жанна, стоячи на порозі. - Хоч і небагато дітей - двоє, а все самій обмірковувати треба. А тут ще хвороба! Ех, погані вдовині справи. Зайду провідати». Жанна постукала кілька разів. Знову мовчання.

- Агов, сусідко! - крикнула жінка. «Чи не сталося чого?» - подумала вона й штовхнула двері.

У хатині було сиро й холодно. Жанна підняла ліхтар, аби подивитися, де хвора. І перше, що їй впало у вічі, - постіль прямо напроти дверей, і на постелі - вона, сусідка. Лежить

на спині так тихо і нерухомо, як лежать лише небіжчики. Жанна піднесла ліхтар ще ближче. Так, це вона. Голова закинута назад; на холодному посинілому обличчі - печать смерті. Біла мертва рука ніби потяглася за чимось, упала та звислася із соломи. І тут же, неподалік від померлої матері, двійко маленьких дітей, кучерявих і повновидих, прикритих стареньким платтям, сплять, зіщулившись і притулившись одне до одного світлим голівками. Напевно, матуся, помираючи, ще встигла загорнути їм ніжки старенькою хустиною й прикрити своїм платтям. Їхнє дихання було рівне й спокійне, вони солодко та міцно сплять.

Жанна знімає колиску з дітьми і, загорнувши їх хустиною, несе додому. Серце її сильно б'ється; вона сама не знає, як і для чого вона зробила це, але усвідомлює, що не могла не зробити те, що зробила.

Удома вона поклати сплячих дітей на ліжку разом зі своїми дітьми й квалливо відкрила запону. Була біла й збентежена. Начебто її мучить совість. «Що ж скаже він?.. - сама із собою говорить. - Хіба це жарт, п'ятеро своїх дітлахів - чи мало було з ними клопоту... Це він? Ні, ні ще!.. І для чого було брати?.. Будуть мені непереливки! Але так і треба, сама винна. Ось він!.. Ні!.. Ну, тим краще!..»

Скрипнули двері, начебто хтось зайшов. Жанна стрепенулася й підхопилася зі стільця.

«Ні. Знову нікого! Господи, і для чого я це зробила? Як йому дивитимусь у вічі?» Жанна поринає у свої думки, довго сидить мовчки біля ліжка.

Дош ушух, розвиднілося, але вітер лютував і розбурхане море кипіло.

Раптом двері відчинилися, до кімнати увірвався струмінь свіжого морського повітря, і високий засмаглий рибалка, тягнучи за собою мокрі роздерті сіті, входить до світлиці зі словами:

- Ось і я, Жанно!
- А, це ти! - каже вона і зупиняється, не підводячи на нього очей.
- Ну й ніч! Жах!
- Так, погода була страшенна! Ну, а чи впливав що?

СИРОТА

Ігорь Колєватов

В основу поеми «Сирота» покладена реальна життєва історія маленького хлопчика Івана Романова, вихованця дитячого будинку, у якому працювала моя дружина. Сподіваюся, що ця розповідь якоюсь мірою посприяє розв'язанню гострої проблеми сучасності, пов'язаної з дітьми-сиротами.

Кимвал звучит так громогласно
В призыве Божьем в этот век:
«...Умей принять Господню волю -
И будешь счастлив, человек!»

На Небесах есть трон могучий,
Сияет в переливах весь.
На троне - Бог наш Вездесущий,
Вселенной дарит жизнь и свет.

Там ангелы в святых просторах
Пред Богом служат ночь и день,
А в удивительных чертогах
Цветет небесная сирень.

Но на Земле обман гуляет -
Стремление духа сатаны.
Народ, не думая, внимает,
Тому, что шепчут колдуньи.

Ко всем живым имеа дело,
Дыханьем поглощая всех,
Холодной поступью и смело
По миру грозно бродит грех.

Живут средь зла святые люди,
Они от зла сердца хранят.
Здесь умершие с верой в Бога
Спокойным сном во прахе спят.

Наш мир так ждет прикосновенья
Спасительной руки Творца
И чудного преображенья
Греховного его лица.

- Нічого. Тільки сітки розірвав. Погано, погано!.. Ой, я тобі скажу, ну й погода розгулялася! Здається, такої ночі й не пам'ятаю. Яка там риба?! Дяка Богові, що живий додому повернувся... Ну, а ти що тут без мене рибала?

Рибалка затагнув сітки в кімнату й сів біля пічки.

- Я? - сказала Жанна, ураз пополотнівши. - Та що я... Сиділа шила... Вітер так завивав, що ставало лячно. Боялася за тебе.

- Так, так, - буркотів чоловік, - погода кепська! Та що поробиш?!

Вони замовкли.

- А знаєш, - сказала Жанна, - наша сусідка, Симон, померла.

- Ти що?

- І не знаю коли; напевно, ще вчора. Так, важко було їй помирати. Та й за дітей, мабуть, серце кралялося. Адже двійко дітей дрібненьких... Одне ще зовсім не говорить. А друге ледь починає повзати...

Жанна замовкла. Рибалка наспився; обличчя його стало серйозним, заклопотаним.

- Ну і справи! - промовив він, чухаючи потилицю. - Що ж робити? Доведеться взяти, а то прокинутися, як же їм там з небіжницею? Ну, та що там, якось викрутимося! Хутко йди!

Проте дружина не рушила з місця. - Ну що ж ти? Чи не хочеш? Що з тобою, Жанно?

- Ось вони, - сказала жінка й відхилила запону, де спали крихітні дітки.

Лев Толстой

«Доброта - це єдине вбрання, яке ніколи не старіє» (Л. М. Толстой).

Но до сих пор причуды дней
Полны убогих представлений,
И строки личных наблюдений
Хочу я изложить скорей.

В столице молодой мужчина
С утра на площади стоял:
Родного маленького сына
Он за бесценнок продавал.

Отец дешевою мечтою
Привлек толпу людей к себе.
Те, обступив его стеною,
Сочувствуют такой беде.

Кто, глядя, просто возмущался,
Ругая горе-продавца,
А кто-то весело смеялся
Над глупым замыслом отца.

Мальчишечка, птенец несмелый,
Едва ли говорит лишь мог,
Припал он к папе, взгляд пугливый,
Глядит из-за отцовских ног.

Не понимал тогда ребенок,
Что от отца беда идет.
Тот, кто знал его с пеленок,
Вдруг за копейку продает!..

«О Бог могучий, умоляю:
Сюда скорее снизойди!
Сию предательскую сцену
Рукой Своей останови!»

Я взгляд бросал молящий в небо,
Глядя на сына и отца,
И продолжал молиться смело,
Чтоб вразумил Бог продавца.

И за библейские манеры
В толпе меня глупцом сочли,
Но тут вдруг в форме пописмены
На это место подошли.

Для ротозеев цирк закончен.
Малыш продаться не успел:
Отец на месте торгова схвачен...
Печальный ждет его удел.

Был суд. Судья приговорила:
«За искаженный сердца нрав
Теперь на маленького сына
Он не имел отцовских прав».

Осиротевшего Ивана
Определили в детский дом,
Где воспитательница-мама,
Она же может быть отцом.

Где мамы их - дети не знают,
Они не помнят рук отца...
Чтоб их нашли, они мечтают,
Им это снится без конца.

Без жалости сегодня люди
Бросают собственных детей
И по своей греховной сути,
Увы, на зло идут скорей.

А Бог с небесной горницы
На беззакония все зрит,
И тяжелы Его ресницы
От слез - Он так скорбит.

О христиане, род Господний,
Спасайте от греха людей!
Спасайте же от преисподней
Не взрослых лишь, но и детей!

Однажды детский дом с визитом
Хороший дядя посетил
И всем живущим в доме детям
Он полнедели посвятил.

Дарил игрушки, обувь, книжки,
В своей привычной простоте
Читал рассказы ребятишкам
О нашем Господе Христе.

Среди детей был друг наш Ваня,
Он слову дяденьки внимал,
Из множества святых деяний
Одно запомнил и принял:

Имеет он Отца на Небе,
И Тот заботится о нем
И вскоре в светлый день прекрасный
Возьмет его в небесный дом.

«Христос, мой Друг, моя опора!
Ты жизнь мне эту подарил,
Чтоб я, Иван, в небесный город
С великой радостью прибыл!»

Молюсь о папочках и мамах,
Чтоб милость приняли Христа
И во святых Его просторах
Мы вместе жить могли всегда!»

ЗДОРОВІ НІГТІ – ГАРНІ РУКИ

Слабкі й ламкі нігті можуть бути індикатором різноманітних захворювань, тому краще проконсультуватися з лікарем. Якщо у вас немає сумнівів щодо власного здоров'я, дотримуйтеся загальних рекомендацій:

- **Висипайтеся.** Для повноцінного відновлення організму людині необхідно спати 7-9 годин на добу в цілковитій темряві й без сторонніх подразників.

- **Розслабляйтеся.** Менше стресу й більше радості – ось запорука гарного самопочуття та здоров'я.

- **Дотримуйтеся розпорядку дня.** Окрім сну та відпочинку, корисно буде внести у свій розпорядок дня регулярні заняття спортом і прогулянки на свіжому повітрі.

- **Харчуйтеся різноманітно.** Чим більше натуральних і якісних продуктів у вашому раціоні, тим міцнішими будуть ваші нігті. Особливо важливо вживати кальцій.

- **Доглядайте за нігтями.** А щоб вони були здоровими, їм потрібне живлення, зволоження, зміцнення та хороше кровопостачання.

ЖИВЛЕННЯ

Нігті повинні регулярно отримувати достатню кількість поживних речовин. Для цього необхідно щодня змащувати їх різними оліями чи соками. Оливкову, соняшникову, гірчичну, кокосову або будь-яку іншу рослинну олію втирайте перед сном. Ягідні соки (з журавлини, чорної або червоної смородини) використовуйте вдень, тримаючи на руках упродовж 10-20 хвилин.

ЗВОЛОЖЕННЯ

Якщо нігті ламкі, для них будуть корисні спеціальні ванночки. Під час лікування їх слід робити 5-6 разів на тиждень, для профілактики достатньо 3-4 процедур на місяць.

Такі ванночки – прекрасна можливість розслабитися наприкінці робочого дня. Увімкніть спокійну музику, влаштуйтеся зручніше, поставте перед собою ємність із лікувальним розчином, опустіть в неї кінчики пальців і відпочивайте.

- **Соляна ванночка.** Одну столову ложку солі розчиніть в 200 мл теплої води. Потримайте кінчики пальців у розчині протягом 15-20 хвилин, а потім сполосніть руки й не мочіть їх хоча б годину.

- **Трав'яна ванночка.** Чайну ложку сухої хвої або аптечної ромашки залийте склянкою окропу. Зачекайте 10-15 хвилин, доки ванночка охолоне до комфортної температури, й опустіть у неї руки на 20-30 хвилин. Такий відвар можна зберігати в холодильнику протягом тижня, підігріваючи перед використанням.

- **Олійна ванночка з лимоном.** 100 мл будь-якої рослинної олії підігрійте до комфортної температури. Додайте до неї сік половини лимона та вміст однієї ампули з вітаміном А. Тримайте нігті у ванночці впродовж 20-25 хвилин, а потім зробіть легкий масаж нігтьової пластини та шкіри навколо неї.

ЗМІЦНЕННЯ

Зробити нігті міцнішими легко за допомогою доступних і звичних засобів:

- **Лимонний сік.** Він не лише відбілює нігтьову пластину, а й надає їй

міцності та пружності. Наносьте лимонний сік на нігті 1-2 рази на день. Або просто розріжте цитрус навпіл і тримайте пальці прямо в ньому впродовж 10-15 хвилин.

- **Сіль.** Змочіть руки водою й опустіть кінчики пальців у дрібну столову сіль. Акуратно втирайте крупинки в кожен ніготь по 30-60 секунд, а потім вимийте руки й нанесіть зволожувальний крем. Таку процедуру достатньо проводити один раз на тиждень.

ПОЛІПШЕННЯ КРОВООБІГУ

У холодну пору року часто мерзнуть кінчики пальців і порушується нормальне кровопостачання нігтьової пластини. Щоб навіть узимку ваші нігті були ідеальними, дотримуйтеся рекомендацій:

- Тримайте в теплі не лише ноги, а й руки. Товсті рукавиці допоможуть захистити шкіру від передчасного старіння, а нігті – від шарування та ламкості.

- Мийте руки тільки теплою водою.

- Раз на місяць робіть пекучий компрес. Для цього змішайте половину чайної ложки гострого червоного перцю з такою ж кількістю крему для рук або рослинної олії. Підігрійте отриману густу масу до комфортно теплої температури й нанесіть на нігті на 15-20 хвилин. Потім ретельно вимийте руки з милом. Під час процедури будьте обережні й не торкайтеся пальцями обличчя.

Бажаємо, щоб ваші нігті випромінювали здоров'я протягом усього року!

БАЗИЛІК

Базилік – природний антибіотик, подарований людині Богом! Це найпотужніший антиоксидант, який очищає артерії від «поганого» холестерину.

Листя й насіння базиліку використовували ще з давніх-давен, оскільки вони володіють дивовижними цілющими властивостями й містять багато поживних речовин. Базилік росте в тропічних зонах у теплому кліматі. Дослідники виявили понад 60 видів цієї рослини.

Завдяки чудовому аромату й великій кількості вітамінів базилік використовують переважно у свіжому вигляді. У ньому міститься вітамін К, який підвищує згортання крові, відіграє важливу роль у формуванні та відновленні кісток, попереджаючи остеопороз, а також забезпечує синтез остеокальцину – білка кісткової тканини, на якому кристалізується кальцій.

Базилік забезпечує широкий спектр переваг для здоров'я:

- **Складається з потужних антиоксидантів.** Базилік може убезпечити організм від дії шкідливих хімічних речовин і канцерогенів завдяки сильним антиоксидантним властивостям.

- **Є природним антибіотиком.** Нещодавні дослідження довели, що антимікробний вплив базиліку робить його чудовим природним антибіотиком. А в поєднанні з часником його дія ще більше посилюється.

- **Очищає кровоносні судини.** Базилік ефективно знижує ризик розвитку серцево-судинних захворювань, оскільки очищає кровоносні судини від «поганого» холестерину.

- **Інші переваги для здоров'я.** Базилік можна використовувати для запобігання й лікування головного болю, діареї, запорів, кашлю, бородавок, захворювань нірок та ін.

ВАЖЛИВО!

У 2 столових ложках (5 г) свіжого подрібненого листя базиліку містяться 30% добової норми вітаміну К. Ця рослина також містить бета-каротин, вітамін С, кальцій, залізо, котрі захищають клітини від пошкодження вільними радикалами, а також запобігають окисленню в крові «поганого» холестерину. Саме тому базилік ефективно попереджає виникнення інсульту, атеросклерозу та серцевих нападів.

ШКОЛА БІБЛІЇ
ГОЛОВНА ОСВІТА ЖИТТЯ

БІБЛІЙНІ УРОКИ

- «Вірую» (укр./рос.)
- «Нове життя» (укр./рос.)
- «Дивовижні факти» (укр./рос.)
- «Сила відродження» (укр./рос.)
- «Discover» (рос.)

УРОКИ ДЛЯ ДІТЕЙ

- «Небесна перлинка» (укр./рос.)
- «Дивовижні факти» (укр./рос.)

УРОКИ ДЛЯ ПІДЛІТКІВ ТА МОЛОДІ

- «Формула життя» (рос.)

УРОКИ З ПСИХОЛОГІЇ СІМЕЙНИХ СТОСУНКІВ

- «Когда любовь возвращается домой» (рос.)

Замовляй безплатний курс для себе або своєї сім'ї

0 800 30 20 20 (*безплатно з мобільних та стаціонарних телефонів України)

Пройди інтерактивний курс вивчення Слова Божого на сайті **bible.ua** та **ОТРИМАЙ ПОДАРУНОК**

ВИВЧАЙМО БІБЛІЮ РАЗОМ!

РАДІО ГОЛОС НАДІЇ

Радіо «Голос Надії» — це промінь надії у кожен дім та в кожне серце!

radio.hope.ua

ДЕ СЛУХАТИ?

- В Інтернеті **24/7** radio.hope.ua
- Через додатки для Android та iOS
- Через TuneIn, SmartTV
- В офлайн-режимі через подкасти
- На УР-1 **СБ 17:30 / НД 07:55**
- УР-2 **ПН 18:55 / ВТ 18:45**

Завжди на зв'язку **0 800 30 20 20**
РАДІО, ЯКЕ ДАРУЄ НАДІЮ ...

ТЕЛЕКАНАЛ "НАДІЯ" І ШКОЛА БІБЛІЇ ПРЕДСТАВЛЯЮТЬ

ПРЕМ'ЄРА БІБЛІЙНІ РОЗСЛІДУВАННЯ

СЛОЖНЫХ ТЕКСТОВ НЕТ

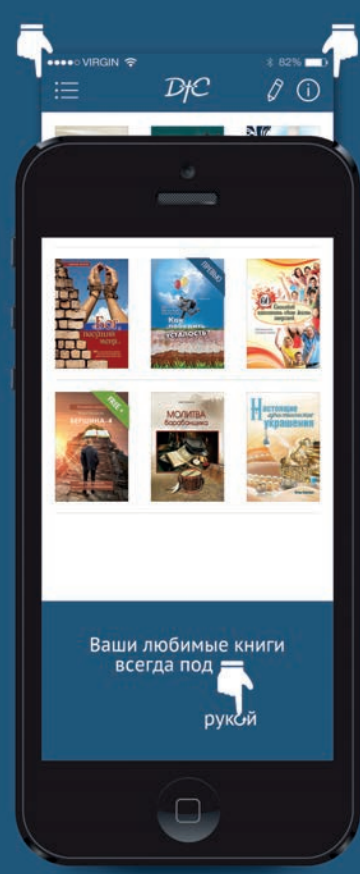
ЩОП'ЯТНИЦІ О 21:00

ЗАЛИШ СВОЄ ЗАПИТАННЯ ТУТ bible.ua

Теперь мы в App Store

Приложение: «LifeSource»

Ваши любимые книги всегда под рукой

Наша адреса

Щомісячна газета «Вічний Скарб»
Видавець — християнське видавництво «Джерело життя»
 Відповідальний за випуск: директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
 Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
 Богословська експертиза: доктор богослов'я Ігор Корещук
 Відповідальний редактор: Яна Хорошко
 Відповідальна за друк: Тамара Грицюк
 Коректори: Ганна Борисовська, Інна Джердж
 Дизайн та верстка: Артур Антер
 Наклад: 100 000 прим.
Адреса: 04071, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net; **тел.:** (044) 467-50-72

Якщо Ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, то можете це зробити через банк.

Наші реквізити:
 Ідентифікаційний код: ЄДРПОУ 19350731
 Адреса: 04071, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10А
 Рахунок: 26006149457
 МФО 380805
 Найменування банку «РАЙФФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ» у м. Київ

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення, реклама та листи дописувачів друкуються мовою оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несе автор.

Свідцтво про державну реєстрацію
 Серія KB №8176 від 03.12.2003

